

Arrest

nr. 294 755 van 27 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 14 juli 2020 en verzoekt op 3 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 27 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend aan verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(....)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U bent geboren op 3 mei 1998 in Peshawar.

Uw ouders waren in 1996 naar Pakistan gevlucht omwille van de machtsovername door de taliban in Afghanistan. Daarnaast had uw vader ook een dispuut met uw twee ooms, A. en G.R. Zij hadden al jaren een landdispuut. Toen de taliban de macht overnam, zouden deze ooms zich bij hen hebben aangesloten. Ze wilden dat ook jouw vader zich bij hen zou aansluiten. Omdat uw vader vroeger in het leger zou gediend hebben, beschuldigden ze hem ervan een ongelovige te zijn.

In 2002 gingen jullie, nadat president Karzai aan de macht kwam, terug naar Afghanistan. U verbleef nog dertien jaar in het land, meer bepaald in het centrum van het district Imam Saheb van de provincie Kunduz.

In 2014 kregen jullie opnieuw problemen met de broers van uw vader. Zij begonnen uw vader te waarschuwen en zeiden dat hij hen moest vervoegen om tegen de bezetters te strijden. Ze wilden ook dat uw vader u naar hen stuurde om jihad met hen te voeren. De twee zonen van uw oom G.R., genaamd Z. en O., werden gedood. Uw ooms zouden ervan uitgaan dat uw vader en u informatie gaven over hen aan de regering en dat jullie zo verantwoordelijk zouden zijn voor hun dood.

In hamal 1394 (i.e. maart-april 2015) werden jullie rond acht uur 's avonds aangevallen door de taliban. U moest toen samen met uw vader ontsnappen. Na vijftien minuten stappen, kwamen jullie aan bij een halte voor taxi's. Uw vader stuurde u van daar naar het huis van de zoon van uw tante in Kabul, genaamd H.S.A., waar u twee dagen verbleef. Hierna verliet u het land omwille van bovenstaande problemen.

Na uw vertrek uit Afghanistan, zouden ook uw ouders, broers en zussen bij de zoon van uw tante in Kabul gaan wonen zijn. Ze zouden ongeveer drie of vier maanden bij de zoon van uw tante in Kabul verbleven hebben.

In 2015 kreeg de zoon van uw tante dreigbrieven van de taliban. Hierin werd hij door hen beschuldigd u geholpen te hebben om het land te verlaten en gevraagd u aan hen uit te leveren. Dit maakte hem bang, waardoor hij uw familieleden meenam naar Pakistan, waar hij momenteel ook zelf zou wonen. U was niet op de hoogte van het feit dat uw familieleden opnieuw in Pakistan waren tot 2018.

Na uw vertrek uit Afghanistan, reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk door naar Duitsland. Op 29 juli 2015 kwam u in Duitsland aan. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 16 september 2015. In dit verzoek werd overgegaan tot een weigeringsbeslissing.

Na een verblijf van vijf jaar in Duitsland, reisde u door naar België. U kwam hier aan op 14 juli 2020 en diende hier op 3 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw taskara, uw paspoort, de taskara van uw vader, de enveloppe waarmee uw documenten u werden toegestuurd, de PoR (Proof of Registration)-kaart van uw neef H., dreigbrieven van de taliban aan uw neef H., en aanklachten bij de politie door uw neef H.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende

gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen over uw vluchtmotieven, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst.

Vooreerst verklaart u dat uw vader in 2002 terugkeerde naar dezelfde regio in Afghanistan (CGVS, p. 8-9). Hij ontvluchtte deze regio in 1996 niet enkel omwille van de machtsovername door de taliban maar ook omwille van een landdispuut met zijn broers die zich bij de taliban zouden hebben aangesloten (CGVS, p. 6-7). Uw bewering dat uw vader naar diezelfde regio terugkeerde, doet echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het conflict met uw vaders broers. De machtsovername van Karzai verandert immers niets aan dit dispuut met zijn familieleden. Deze familieleden zouden bovendien nog steeds in deze regio verbleven hebben, wat het enkel des te opmerkelijker maakt dat uw vader zich terug daar zou gaan vestigen en daar zijn landen, nota bene de oorzaak van het dispuut, zou gaan bewerken (CGVS, p. 7-8,). Hierop gewezen, verklaart u dat de veiligheid in de periode van 2002 tot 2014 niet zo slecht was daar. Er zou toen een regering geweest zijn en de broers van uw vader zouden toen openlijk niets tegen hem gedaan kunnen hebben (CGVS, p. 8-9). Bij terugkeer kan uw vader echter onmogelijk in de mogelijkheid geweest zijn om te voorspellen hoe veilig de situatie daar toen zou geweest zijn of hoe langdurig de machtsovername door de regering toen zou geweest zijn. U kan op deze manier dan ook allerminst verklaren om welke reden uw vader toen het risico zou genomen hebben om zich opnieuw in deze regio te vestigen indien hij daar daadwerkelijk in een dispuut met zijn broers verwickeld was. U geeft bovendien zelf aan dat de broers van uw vader toen openlijk niets tegen hem gedaan konden hebben (CGVS, p. 8-9), wat niet wil zeggen dat indien zij uw vader daadwerkelijk viseerden, zij hem ook heimelijk niets hadden kunnen aandoen. Dit kan bovendien niet gerijmd worden met hoe u later dan weer verklaart dat uw ooms altijd problemen voor jullie zouden gemaakt hebben en dat ze jullie niet zouden laten (CGVS, p. 22). In deze optiek kan immers niet aangenomen worden dat zij jullie tot 2014 of 2015 met rust zouden laten of dat jouw vader dit risico zou durven nemen. Dit frappeert enkel verder, gezien uit uw verklaringen allerminst blijkt dat de regio waar jullie toen woonden onder regeringscontrole zou gestaan hebben (CGVS, p. 22). U verklaart hierover immers zelf dat het toen zeer rustig was in de stad, maar dat de landbouwgebieden toen wel in hun handen waren (CGVS, p. 22). Vanaf 2014 zou het erger geworden zijn en bereikte de onveiligheid ook de steden (CGVS, p. 22). Dit klaart echter geenszins uit hoe het dan komt dat uw vader in die periode wel veilig was of gespaard bleef van problemen met die ooms op zijn landbouwgronden. Ook wanneer u nog eens expliciet gevraagd wordt of de regio waar de landen van uw vader waren toen in hun handen waren, zegt u van wel, maar geeft u aan dat uw vader deze landen toen wel kon bewerken en dat ze toen niet in staat waren hem te schaden (CGVS, p. 22). U laat hierbij echter na om ook maar enige uitklaring te geven van de reden waarom zij hiertoe dan niet in staat waren, als zij in deze gebieden toen wel de macht hadden. Bovenstaande ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten stelligste.

Bovendien kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over hoe het dan kwam dat de situatie omtrent dit dispuut in 2014 plots veranderde. U verklaart hierover dat uw vader in 2014 een deel van zijn land wilde verkopen, maar dat dit niet toegelaten werd door zijn broers (CGVS, p. 21-22). De reden dat uw vader toen zijn landen wilde verkopen, was dat hij op die manier contact zou kunnen vermijden met zijn broers en hun zonen die daar in de buurt woonden en af en toe passeerden langs de velden en excuses zochten om een gevecht te beginnen (CGVS, p. 21-22). Indien zij zoals u voorheen verklaarde toen openlijk niets konden doen tegen uw vader, kan u niet aannemelijk maken dat dit na al die jaren dan plots wel problematisch zou geweest zijn. Daarenboven kan niet ingezien worden hoe deze potentieel explosieve situatie ontijdend zou worden doordat uw vader plots een deel van het land zou verkopen. Integendeel, zoals u zelf verklaart waren zijn broers ertegen dat het land van hun voorouders verkocht zou worden, waardoor uw vader hiermee juist olie op het vuur leek te gooien (CGVS, p. 21-22). Het is dan ook allerminst plausibel dat uw vader dit zo zou doen, in de hoop een conflict tegen te gaan. Na confrontatie, zegt u dat uw vader toen gewoon voorzichtig was, de juiste documenten had en dit zijn wettelijk recht was (CGVS, p. 21-22). Hiermee biedt u op geen enkele manier verschuiving voor voornoemde onwaarschijnlijkheden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Voordat jullie in 2015 werden aangevallen door de taliban, zou uw vader een aantal waarschuwingen ontvangen hebben (CGVS, p. 22). Uw verklaringen hierover blijven echter in gebreke. Zo kan u niet zeggen wanneer precies in 2014 deze waarschuwingen begonnen, of hoeveel keer uw vader op voorhand gewaarschuwd werd (CGVS, p. 22). U stelt dat uw vader deze dingen toen niet aan jullie vertelde omdat jullie nog kinderen waren en dat hij dit pas recent vertelde (CGVS, p. 22). Indien hij u dit recent echter wel

vertelde, kan verwacht worden dat u wel op de hoogte zou zijn van de exacte omstandigheden van deze waarschuwingen. Temeer gezien u deze feiten aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kan verwacht worden dat u hier op zijn minst naar zou geïnformeerd hebben. Dat u dit niet deed, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is het niet plausibel dat uw vader geen maatregelen zou genomen hebben om zichzelf of zijn gezin te beschermen nadat hij waarschuwingen ontving van de taliban (CGVS, p. 22). Deze ooms zouden nochtans erg dreigend tegen uw vader geopperd hebben dat hij wel weet wat ze met hem zouden doen indien hij niet zou ingaan op hun eisen (CGVS, p. 22-23). Gevraagd of vader maatregelen nam, stelt u enkel dat u niet weet wat er toen gebeurde omdat uw vader u toen gewoon meenam naar Kunduz (CGVS, p. 22-23). Hiermee doelt u op het moment dat u de regio ontvluchtte, maar geeft u op geen enkele manier blijk van enige maatregelen die uw vader genomen zou hebben nadat hij eerst meermaals gewaarschuwd werd dat er zich problemen met deze ooms aankondigden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Daarnaast is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat deze ooms pas een jaar nadat ze uw vader waarschuwden dat ze hem iets zouden aandoen indien hij niet luisterde, effectief tot een aanval zouden overgaan. Hierop gewezen, geeft u opnieuw aan dat er daarvoor vrede was en dat ze pas aanvielen als de situatie dit toeliet (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen bleek echter reeds dat uw ooms wel de macht hadden in het gebied waar de landbouwgronden van uw vader waren (zie boven). U kan deze onwaarschijnlijk op deze manier dan ook allerm minst uitklaren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader ook na deze waarschuwingen nog naar de velden ging. U stelt wel dat hij minder vaak ging, maar toch nog soms om de oogsten te gaan halen (CGVS, p. 23). Hierdoor is het dan ook niet aannemelijk dat deze ooms tot 2015 zouden gewacht hebben om uw vader aan te vallen, gezien zij hier op deze manier wel meermaals de kans toe hadden. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo opnieuw op de helling gezet.

Nog kan u niet overtuigen dat uw beweerde problemen in Afghanistan zelfs indien ze geloofwaardig zouden geweest zijn, quod non, nog actueel zouden zijn. Volgens uw verklaringen zou uw oom Gul R. in 2018 gedood zijn (CGVS, p. 19). Over uw oom A. kan u dan weer niet overtuigen dat hij nog steeds bij de taliban zou zijn. U zou dit weten via een vriend van uw vader die u op de hoogte houdt, maar de laatste update van deze vriend zou al van 2015 dateren (CGVS, p. 19-20). Gevraagd hoe u dan kan weten dat deze problemen op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog actueel zouden zijn, verwijst u naar de waarschuwingsbrieven die verstuurd werden, maar ook deze blijken van 2014 te dateren (CGVS, p. 1-20, & groene map, vertaling document 6).

Tot slot moet benadrukt worden dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland dezelfde vluchtmotieven aanhaalde, maar deze daar ook niet konden leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (zie administratief dossier, blauwe map, document 2). Uit de vertaling van uw dossier daar blijkt bovendien dat u daar andere verklaringen aflegde over het jaartal waarin uw familie terugkeerde naar Afghanistan. Hoewel u hier verklaarde dat dit in 2002 was, stelde u daar dat dit in 2008 geweest zou zijn (CGVS, p. 7, zie administratief dossier, blauwe map, document 2). Dat ook uw verklaringen over een dergelijk element niet eensluidend zijn, doet enkel verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en paspoort, de taskara van uw vader en de enveloppe waarmee uw documenten verstuurd werden, kunnen zich enkel uitspreken over uw identiteit, nationaliteit, herkomst en verblijf van u zelf en uw familieleden. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De POR-kaart van uw neef H. kan enkel aantonen dat deze neef in Pakistan verbleven zou hebben of daar nog steeds zou verblijven als Afghaans vluchteling. Ook dit wordt niet betwist door het CGVS. Een dergelijk document kan echter onmogelijk aantonen om welke reden deze neef Afghanistan verlaten zou hebben en of deze reden een eventueel verband zou hebben met uw beweerde vluchtmotieven. Over de dreigbrieven van de taliban en de aanklacht van uw neef H. bij de politie, moet benadrukt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Dit behelst eveneens documenten uit (vroegere) officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

De opmerkingen die u maakte bij de notities van het persoonlijk onderhoud zijn enkel verduidelijkingen die betrekking hebben op elementen die geen deel uitmaken van bovenstaande argumentatie. Ze kunnen er dan ook geen ander licht op werpen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

*Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 8 juli 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.*

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.*

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden

opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014

(GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wenst vooreerst te onderlijnen dat zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit niet worden betwist. Evenmin wordt betwist dat zijn familieleden in Pakistan verblijven, wat een belangrijk element is omdat het een begin van bewijs is dat de hele familie Afghanistan heeft moeten ontvluchten omwille van een risico op vervolging of ernstige schade. Verder wenst verzoeker te benadrukken dat zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) heeft plaatsgevonden vóór de machtsovername door de taliban. Aldus, zo stelt verzoeker, werd hij niet gehoord over de repercussies van de machtsovername op zijn problemen en vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij merkt in het bijzonder op dat zijn ooms talibanleden waren en dat, nu de taliban heden aan de macht zijn, hij des te kwetsbaarder is voor repercussies door zijn oom A. en eventueel andere familieleden.

Voorts gaat verzoeker in op zijn vluchtmotieven. In verband met de terugkeer van zijn vader naar Afghanistan in 2002 werpt verzoeker op dat de verwerende partij helemaal uit het oog verliest dat het leven voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan heel erg moeilijk is. Zijn familie kende problemen van socio-economische aard in Pakistan en moest ook leven in een precare veiligheidssituatie. Verzoeker herhaalt dat zijn familieleden niet naar Pakistan wilden gaan, maar dat zij geen andere keuze hadden. Verzoeker heeft, zo stelt hij verder, tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook uitgelegd dat zijn familieleden vandaag nog problemen kennen in Pakistan en de verwerende partij stelde geen enkele vraag over deze moeilijkheden en heeft dus geen diepgaand onderzoek gevoerd naar de levensomstandigheden van de familie van verzoeker en verzoeker zelf in Pakistan. Er werd helemaal geen rekening gehouden met de moeilijke levensomstandigheden van verzoeker en zijn familie toen zij in Pakistan verbleven; nochtans zijn de moeilijke levensomstandigheden voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan algemeen gekend. Verzoekers vader heeft, gelet op de veranderde en verbeterde veiligheidssituatie in Afghanistan, in 2002 besloten terug te keren en dit naar zijn stad van herkomst, Iman Saheb, omdat zijn familie er woonde, hij daar landbouwwelden in eigendom had, maar ook een netwerk en hij door dit netwerk (dorpsouderen, ouderen van de familie,...) beschermd zou worden. Hij kende toen gedurende lange periode geen problemen met zijn broers, waarschijnlijk omdat ze toen discreet moesten zijn, gezien hun vroegere connecties met de taliban die net verslagen waren. De broers van zijn vader ondernamen toen geen acties, zelfs niet "heimelijk" omdat zij in de periode waarschijnlijk represailles vreesden door de overheid, de leidinggevende figuren in de regio of zelfs de andere medeburgers/familieleden en omdat zij, gedurende een lange periode, niet van de bescherming van de taliban konden genieten. Omdat zijn vader in 2014 het stuk grond wilde verkopen werd het landdispuut in 2014 "gereactiveerd". Hoe dan ook kan verzoeker geen redelijke uitleg verschaffen over de redenen waarom zijn ooms tot 2014 gewacht hebben om het dispuut te reactiveren en is het onevenredig van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt.

Omtrent de veranderde situatie in 2014 betoogt verzoeker dat zijn vader op dat moment besliste om een deel van zijn land, waarop hij een eigendomsrecht had, te verkopen om zo alle contact met zijn broers stop te zetten. Zijn broers waren absoluut tegen het idee van deze verkoop omdat het stuk land sinds tientallen jaren in de familie was. Verzoeker meent dan ook dat hij heel duidelijk heeft uitgelegd waarom het dispuut in 2014 plots is geëscaleerd.

In verband met de waarschuwingen die zijn vader kreeg, herhaalt verzoeker dat het niet gewoonlijk is in de Afghaanse cultuur (en in het bijzonder in de Pashtouncultuur) om over zulke gevoelige zaken te spreken met kinderen. Verzoeker was dan ook niet op de hoogte van de waarschuwingen toen hij nog in Afghanistan was. Zijn vader sprak enkel met zijn moeder over de waarschuwingen. Verzoeker herhaalt verder dat zijn vader pas recentelijk verteld had over de waarschuwingen, waarbij het niet abnormaal is dat zijn vader de exacte omstandigheden van de vervolgingsfeiten, die zich in 2014 afspeelden, niet meer weet en dat hij deze ook niet heeft kunnen uitleggen aan verzoeker. Het landdispuut was al jaren aan de gang, zijn vader heeft al een zekere leeftijd en heeft grote moeilijkheden om over deze zaken te spreken met zijn zoon, die hij al jaren niet meer gezien heeft, omdat deze vervolgingsfeiten net de reden zijn waarom zij sinds zo lang van elkaar gescheiden moeten leven.

Wat betreft het gebrek aan maatregelen van zijn vader om de familie in veiligheid te brengen, wijst verzoeker opnieuw op zijn jonge leeftijd op het moment van de vervolgingsfeiten. Hij wist in Afghanistan zelfs niet dat zijn vader waarschuwingen gekregen had, zodat hij ook niet kon weten welke maatregelen zijn vader genomen zou hebben na deze waarschuwingen. Zijn vader sprak gewoonweg niet over deze onderwerpen met zijn kinderen. Verzoeker veronderstelt dat zijn vader stappen ondernomen heeft om zijn familie te beschermen, maar weet niet precies wat hij gedaan heeft. Hij weet wel dat zijn vader nadien niet meer, of amper, naar de landbouwvelden is gegaan om zo het contact met zijn broers en neven te vermijden en dat hij heel voorzichtig handelde. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat het heel moeilijk was om zomaar te verhuizen. Zijn vader had zijn eigendommen en landbouwvelden in Iman Saheb en kon in de regio ook rekenen op een netwerk, wat niet het geval zou zijn in een andere regio in Afghanistan, waar de tribale en clanstructuren nog een grote rol spelen.

Waar het niet aannemelijk wordt geacht dat de ooms één jaar zouden hebben gewacht om tot een aanval over te gaan, wenst verzoeker opnieuw te benadrukken dat hij onmogelijk, op zekere wijze, de beweegredenen en keuzes van zijn ooms kan uitleggen. Verwachten van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt, is immers onevenredig. Verzoeker voorziet echter wel een uitleg: in 2014 is het dispuut geëscaleerd, uitte de ooms waarschuwingen naar zijn vader zodat hij zijn landbouwgrond niet zou verkopen en aan hen zou geven en het is uiteindelijk pas in 2015, toen de ooms de logistieke middelen hadden en de veiligheidssituatie het toeliet, dat zij de aanval gepleegd hebben.

Tot slot, in verband met de actualiteit van de problemen, haalt verzoeker aan dat hij door andere dorpsgenoten weet dat zijn oom A. nog leeft en dat hij nog bij de taliban is. Hij ziet niet in waarom dit niet meer het geval zou zijn, in het bijzonder aangezien zijn oom sinds tientallen jaren aangesloten is bij de taliban en hij ook een talibanleider is. Zijn problemen, aldus verzoeker, zijn vandaag actueler dan ooit en hij koestert een enorme vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan omdat zijn oom (en eventuele andere familieleden) ongestraft zullen kunnen handelen. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat zijn gezin problemen had met zijn ooms, niet enkel omwille van het landdispuut, maar ook omdat zijn vader en hijzelf zich niet hebben willen aansluiten bij de taliban en omdat zij ervan beschuldigd waren informatie te hebben doorgegeven aan de autoriteiten wanneer zijn neven zouden zijn gestorven.

In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn vermeende verwestering. Hij werpt op dat hij Afghanistan in 2015 verlaten heeft en bijna zeven jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Hij hekelt dat hij niet gehoord werd na de machtsovername door de taliban, zodat hij niet heeft kunnen uitleggen hoe deze machtsovername een impact heeft gehad op zijn vrees in geval van terugkeer, ongeacht de aannemelijkheid van de vervolgingsfeiten. Echter, verzoeker stelt zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl, hij kleedt en gedraagt zich op een westerse manier, spreekt Duits, Frans en Engels, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een verzoek om internationale bescherming ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. Nog volgens verzoeker heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het feit dat zijn familieleden thans niet in Afghanistan, maar in Pakistan verblijven. Verzoeker heeft geen netwerk meer in Afghanistan, dat hem zou kunnen beschermen. Hij vreest ook bij terugkeer als een “afvallige” te worden beschouwd.

Verzoeker vervolgt dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer naar Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd en dat het UNHCR in zijn gezaghebbende “*Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” in 2018 al van mening was dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben. Verzoeker citeert vervolgens uit een artikel van de Organisation suisse d’aide aux réfugiés van 26 maart 2021, waarin de onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van EASO, UNHCR, Asyls, Vienna Institute for International Dialogue and Cooperation en antropologe F. Stahlmann, werden gecompileerd. Verzoeker laat na dit artikel te voegen en verwijst abusievelijk naar het stuk 3, gevoegd bij zijn verzoekschrift; wel wordt een werkende weblink naar betreffend stuk gevoegd. Verzoeker vervolgt dat de stigmatisering van Afghanen die reeds een

asielaanvraag indienden in Europa doorheen de jaren systematisch werd “geminimiseerd”, met ernstige en dodelijke gevolgen. Volgens verzoeker is er elf maanden na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn, aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de *sharia*-wet streng toepassen. Verzoeker stelt in het artikel “*Afghans deported from Europe at risk from ‘barbaric regime’*” van InfoMigrants van 6 september 2021 te lezen valt dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername door de taliban. Hij meent verder dat de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing baseert ook heel somber is wat betreft de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban en citeert uit de rapporten “*Afghanistan: Country focus*” van januari 2022 en “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 van EUAA (voorheen EASO) waaraan tevens gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing “*voorbarig*” is, gelet op de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername en het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsovername. Verzoeker verwijst verder naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 235 658 van 29 april 2020 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een verwesterde Afghaanse Hazara.

Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar richtlijnen van het UNHCR en artikel 48/6, § 5, c), van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal *in casu* nagelaten heeft zijn persoonlijkheid te beoordelen. Hij stelt dat het voor hem vandaag ondenkbaar is om terug te keren naar Afghanistan omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een westerse manier denkt en dat hij zich onmogelijk opnieuw zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse manier van denken, wat volgens hem op zich al een vervolging zou zijn. Verzoeker verwijst tot slot naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog omtrent het voordeel van de twijfel, dat hem naar zijn mening toegekend dient te worden.

In een volgend onderdeel van zijn enig middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, gaat verzoeker vooreerst in op het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker onderbouwt deze stelling als volgt. Verzoeker betoogt eerst onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat om een beroep te kunnen doen op artikel 15, sub b), van de Kwalificatierichtlijn, dat naar Belgisch recht werd omgezet in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, het noodzakelijk lijkt dat de humanitaire crisis of socio-economische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken het gevolg is van een opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Hij leidt hieruit af dat de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoeker onderlijnt verder dat er onder de buitenlandse waarnemers een consensus bestaat dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten voor het land. Hij citeert in dit verband uit voormeld EASO-rapport “*Afghanistan: Country focus*” van januari 2022 en uit het rapport “*Afghanistan: Socio-Economic Outlook 2021-2022. Averting a Basic Needs Crisis*” van UNDP van december 2021.

Verzoeker bespreekt vervolgens de omvang van de humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan aan de hand van gegevens, zoals aangereikt door onder meer het Wereldvoedselprogramma van de VN en persberichten van LaCroix, Le Monde, het Internationaal Comité van het Rode Kruis en Save the Children. Men begrijpt op basis van deze bronnen dat na twintig jaar oorlog en het vertrek van de westerse troepen de situatie in Afghanistan nog dramatischer is dan in 2001, zo stelt verzoeker, die er tevens op

wijst dat kinderen op straat bedelen of zelfs worden verkocht in een poging om voedsel te kopen. Verzoeker meent dat de gehele Afghaanse bevolking een strijd om te overleven voert.

Onder verwijzing naar voormeld rapport van UNDP betoogt verzoeker voorts dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie onder andere veroorzaakt wordt door de handelingen van de taliban. Hij wijst op het door de taliban ingestelde scholingsverbod voor meisjes en stelt dat dit dramatische gevolgen heeft voor de Afghaanse bevolking, aangezien het de erkenning van het talibanregime door de andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis het hoofd te bieden zal vertragen. Dit scholingsverbod is dus één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken, aldus verzoeker, die in dit verband nog een artikel van Amnesty International aanhaalt.

Verzoeker zet vervolgens het volgende uiteen met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis:

“De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken en de andere factoren die geleid hebben tot deze situatie zijn duidelijk het gevolg van daden van actoren.

Afghanistan is namelijk een land waarvan de geografie niet erg gunstig is voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd en het is sterk afhankelijk van complexe irrigatiesystemen. Tientallen jaren van oorlog en invasies hebben de onafhankelijkheid van het land op voedselgebied ernstig ondermijnd. Tijdens de Sovjet-bezetting bijvoorbeeld maakte de bezetter gebruik van de vernietiging van de landbouwvoorzieningen (met name de vernietiging van irrigatiestructuren, maar ook van de routes voor het vervoer van levensmiddelen)⁴¹ om de bevolkingsgroepen die zich tegen de bezetting verzetten, te ledigen.⁴²

Het aanhoudende geweld in Afghanistan in de afgelopen decennia heeft ook geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waar de ontheemden zich opeengepakt hebben, waardoor het vermogen van het land om voedsel te produceren nog verder is afgenomen. De opengelaten velden werden omgevormd tot papavervelden, en de drugshandelaren hielden de papaverboeren afhankelijk van de teelt, zodat ze erin verstrikt raakten. Tussen 2001 en 2021 is het areaal voor de papaverteelt verdrievoudigd.⁴³

De voedselonzeekerheid in Afghanistan is dan ook een reeds lang bestaand probleem.

Jarenlang, voordat de Taliban aan de macht kwamen, leefde de Afghaanse regering van internationale hulp en kneep zij een oogje dicht voor het misbruik van die hulp. De corruptie in Afghanistan was endemisch en de miljarden aan humanitaire hulp droegen er niet toe bij dat het land zelfvoorzienend werd, maar kwamen ten goede aan corrupte rijke Afghanen.⁴⁵

Na de val van de regering schakelden veel boeren over op de winstgevender papaverteelt, die door de Taliban werd getolereerd en de voedselonzeekerheid nog verergerde⁴⁶. Hoewel de Taliban hebben beloofd de opiumteelt te beëindigen, is het onduidelijk of dit ook werkelijk zal gebeuren.⁴⁷

Het belangrijkste is dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort.⁴⁸ De vroegere donorlanden willen geen zaken doen met de Taliban-regering, die door geen enkel land wordt erkend, en de Taliban weigeren concessies te doen, vooral op het gebied van de rechten van de vrouw, die de impasse zouden helpen doorbreken.⁴⁹

Momenteel is Afghanistan niet in staat het hoofd te bieden aan de droogte, omdat het niet beschikt over de infrastructuur om het gebrek aan regen te compenseren en omdat de internationale financiële hulp is opgeschort, de deviezenreserves van het land zijn bevroren en er een einde is gekomen aan de humanitaire hulp; dit alles is een rechtstreeks gevolg van de weigering van de Taliban om hun internationale verplichtingen na te komen.⁵⁰

In deze context persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpen hen te voeden. Het beleid van de Taliban ontnemt de meeste vrouwen ook hun baan, die vaak de enige bron van inkomsten voor het gezin was.

Vrouwen in sectoren waar ze nog wel kunnen werken (gezondheidszorg, onderwijs), krijgen hun salaris niet uitbetaald vanwege de financiële crisis. Dit is ook te wijten aan het feit dat deze sectoren werden gefinancierd door buitenlandse donors wier hulp is stopgezet.⁵¹

Men begrijpt dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van de actoren in de situatie.”

Verzoeker vervolgt dat het huidige bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werd erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië, dat bekend staat om het volledige gebrek aan respect voor de mensenrechten. Ter staving verwijst verzoeker naar vaststellingen, gedaan in het artikel *“The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan”* van Dr. C. Querton van 11 oktober 2021 en de *“UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van februari 2022, die volgens hem uiterst onrustwekkend zijn en duiden op een onmogelijkheid tot respect van de mensenrechten gezien de omstandigheden, hoewel de commissaris-generaal hier met geen woord over rept.

Verzoeker gaat in betreffend onderdeel van zijn middel verder in op het risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan de motivering van de commissaris-generaal in dit verband met klem te betwisten.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar voormelde *“UNHCR Guidance Note”* van februari 2022 dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt, dat sinds de taliban de macht hebben overgenomen de informatie wordt gemanipuleerd en dat bovendien vele (onafhankelijke) mediabronnen verplicht werden om hun werk stop te zetten. Hierdoor dient er met de nodige voorzichtigheid te worden omgegaan met de cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren, aldus verzoeker.

Verzoeker stelt verder dat burgers wel degelijk het slachtoffer worden van willekeurig geweld in Afghanistan en citeert uit een artikel van Amnesty International en voormelde *“UNHCR Guidance Note”* van februari 2022.

Verder betwist verzoeker dat het niveau van het geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep door de taliban sterk zijn afgenomen. Hij stelt dat de situatie nu complexer is omdat de aanwezigheid van de taliban de vrees van de bevolking sterk deed stijgen en plaats maakte voor een alom heersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat de plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien. Verzoeker wijst erop dat de taliban gewelddadige praktijken handhaven, waaronder moorden, kidnappings en aanslagen, en dat de rechten van minderheden, in het bijzonder vrouwen, meer dan ooit in gevaar zijn. Bovendien zijn er andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen, zo vervolgt verzoeker, die besluit dat er geenszins sprake is van een afname van het geweld, maar dat de vorm van dit geweld simpelweg gewijzigd is en het aantal burgerslachtoffers nog steeds onrustwekkend is, maar minder gedocumenteerd. Ter staving citeert verzoeker uit een rapport van de Britse overheid. Onder verwijzing naar het artikel *“Who is a civilian in Afghanistan?”* van International Review of the Red Cross van december 2021 betoogt verzoeker verder dat de term ‘burgerslachtoffers’ uiteindelijk verschillende interpretaties kent en het aantal kan variëren volgens de bronnen, zodat men het aantal burgerslachtoffers en het niveau van het willekeurig geweld in feite moeilijk precies zou kunnen evalueren.

Voorts geeft verzoeker aan ten stelligste te betwisten dat er geen gewapend conflict meer gaande is in Afghanistan en dat er slechts één actor overblijft en de andere actoren het territorium verlaten hebben. Hij verwijst naar de eerder aangehaalde bronnen die melding maken van *“aanvallen en aanslagen van de IS en ISKP die opkomen tegen de Taliban”* en benadrukt daarnaast dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-staten. Verzoeker citeert in dit verband uit voormeld artikel van Dr. C. Querton van 11 oktober 2021, het artikel *“10 Conflicts to Worry About in 2022. Afghanistan”* van ACLED en voormeld rapport van de Britse overheid. Bovendien dient men zich volgens verzoeker de vraag te stellen of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd. Hebben de vroegere actoren die zich hebben teruggetrokken geen morele verantwoordelijkheid in dit verhaal, zo vraagt verzoeker zich af onder verwijzing naar het artikel *“Moral or Legal Responsibilities? Protection in Afghanistan once a Party Leaves”* van OpinioJuris van 10 januari 2022. Verzoeker wijst verder nog op de aanwezigheid van doelgericht geweld met *“collateral damage”* en citeert uit voormeld artikel van ACLED.

Verzoeker besluit uit bovenstaande elementen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt. Hij wijst op hetgeen het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in zijn arrest Diakité (HvJ 30 januari 2014, C-285/12) heeft gesteld en stelt vast dat *“ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij,*

deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict". Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert op basis van "een zekere appreciatiemarge" van de commissaris-generaal, waaronder "het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal" terwijl het Hof van Justitie net zou vragen dit niet te doen. Tot slot merkt verzoeker op dat de aanwezigheid van vierduizend strijders van ISKP in de bestreden beslissing wordt erkend.

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend, in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en het dossier wordt terugverwezen naar het commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift. Wel wordt de weblink naar volgend stuk vermeld in de inventaris der stukken:

- OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*", 26 maart 2021, https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf.

2.2.2. Op 4 september 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022.

2.2.3. Op 12 september 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij bijkomende informatie verstrekt over zijn verwestering en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Bij deze aanvullende nota zijn volgende stukken gevoegd:

- documenten in verband met opleiding binnen Volvo Cars Belgium NV (stuk 1);
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij Volvo Cars Belgium NV (stuk 2);
- (deel)certificaten taallessen Nederlands (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel en dit beginsel geschonden acht.

2.3.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Landeninformatie

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog

steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor zijn ooms (leden van de taliban) die met zijn vader reeds lang in een landdispuut, dat in 2015 gereactiveerd werd, verwickeld waren en die tevens hem en zijn vader ervan beschuldigden informatie te hebben doorgegeven aan de voormalige overheid en aldus verantwoordelijk te zijn voor de dood van de zonen van één van de ooms.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees ten opzichte van Afghanistan en dit omwille van meerdere tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen over zijn vluchtmotieven. Zo kan (i) verzoeker niet verklaren waarom zijn vader in 2002 van Pakistan terugkeerde naar dezelfde regio in Afghanistan die hij in 1996, zowel omwille van het landdispuut met zijn broers als omwille van de machtsovername door de taliban, ontvluchtte. Bovendien (ii) kan verzoeker geen overtuigende verklaringen afleggen over hoe het dan kwam dat de situatie omtrent het dispuut in 2014 plots veranderde. Verder (iii) blijven verzoekers verklaringen over de waarschuwingen die zijn vader zou ontvangen hebben voordat zij in 2015 werden aangevallen door de taliban in gebreke. Voorts (iv) is het niet aannemelijk dat verzoekers vader geen maatregelen zou genomen hebben om zichzelf of zijn gezin te beschermen nadat hij waarschuwingen ontving van de taliban. Daarnaast (v) is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat de ooms pas een jaar nadat ze verzoekers vader waarschuwden dat ze hem iets zouden aandoen indien hij niet luisterde, effectief tot een aanval zouden overgaan. Verder (vi) kan verzoeker niet overtuigen dat de beweerde problemen in Afghanistan nog actueel zouden zijn. Tot slot (vii) wordt benadrukt dat verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in Duitsland dezelfde vluchtmotieven aanhaalde, maar deze daar ook niet konden leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus en hij legde daar ook andere verklaringen af over het jaartal waarin zijn familie terugkeerde naar Afghanistan. De door verzoeker neergelegde documenten en overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (viii) kunnen de voorgaande appreciatie niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zoals verzoeker terecht aanhaalt in zijn enig middel, worden zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit niet betwist, net zo min als dat zijn familieleden thans in Pakistan verblijven. Echter, dat zijn familie sedert minstens 2018 terug in Pakistan woont, zegt evenwel niets over de reden waarom verzoeker Afghanistan verliet in 2015 en waarom zij terug naar daar zijn verhuisd en dit enkele feit vermag de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven niet te herstellen.

2.3.8.2.1. Aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan geen geloof worden gehecht. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing omstandig en terdege uiteengezet dat de terugkeer van verzoekers gezin van Pakistan naar dezelfde regio in Afghanistan in 2002 bevreemdend voorkomt. Verzoekers ouders verhuisden in 1996, toen verzoeker nog niet geboren was, van Afghanistan naar Pakistan, dit omwille van de machtsovername door de taliban en omwille van het landdispuut tussen verzoekers vader en diens broers A. en G.R. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, veranderde de machtsovername in 2002 niets aan het bestaan van het landdispuut. Verzoeker verklaarde dat zijn ooms A. en G.R. nog steeds in dezelfde regio verbleven, wat het opmerkelijk maakt dat zijn vader zich opnieuw in deze regio zou gaan vestigen bij terugkeer naar Afghanistan in 2002 en daar ook zijn landen, de oorzaken van het landdispuut, zou gaan bewerken. Immers, niettegenstaande de veiligheidssituatie in de periode van 2002 tot 2014 in het district Iman Saheb van de provincie Kunduz door de aanwezigheid van een regering mogelijks beter was, kon verzoekers vader niet voorspellen hoe veilig de situatie daar toen zou geweest zijn of hoe lang de machtsovername van de regering zou hebben geduurd. Indien verzoekers vader daadwerkelijk in een landdispuut met zijn broers A. en G.R. verwickeld zou zijn geweest, was er wel degelijk een risico verbonden aan de hervestiging in hetzelfde district in Kunduz als waar de landen zich bevinden en waar deze broers woonden. Dat zijn familie in Pakistan als Afghaanse vluchtelingen problemen van socio-economische aard kende en er in een precaire veiligheidssituatie leefde mag dan wel zijn, maar verklaart nog niet waarom zijn familie dan bij terugkeer in Afghanistan opnieuw in hetzelfde district als waar zij woonden tot 1996 en waar zij problemen kenden omwille van een langdurig landdispuut zou gaan wonen. De terugkeer naar de stad van herkomst van verzoekers vader, Iman Saheb, omdat zijn familie er woonde, hij daar landbouwvelden in eigendom had, maar ook een netwerk en hij door dit netwerk (dorpsouderen, ouderen van de familie,...) beschermd zou worden, verklaart niet waarom verzoekers vader in 1996 deels omwille van het landdispuut besliste naar Pakistan te trekken om dan zes jaar later naar diezelfde stad terug te keren en zich aldus te vestigen in de regio waar de landen, die het voorwerp van het langdurende landdispuut uitmaken, gelegen zijn en waar de broers van verzoekers vader en hun gezinnen nog steeds woonden. Dat het gezin van verzoeker vervolgens gedurende twaalf jaar, meer bepaald van 2002 tot 2014, geen problemen kende omwille van het landdispuut komt opmerkelijk over. Dat de broers van verzoekers vader toen waarschijnlijk discreet moesten zijn omdat de taliban, waarvan zij deel uitmaakten, verslagen waren, en zij zelfs niet heimelijk acties ondernomen, komt niet aannemelijk voor, zeker daar verzoekers ouders deels net omwille van het landdispuut in 1996 de drastische beslissing namen om te verhuizen van Afghanistan naar Pakistan. In de bestreden beslissing wordt omtrent de verschoning voor het stilzitten van verzoekers oom tussen 2002 tot 2014 overigens nog terdege als volgt overwogen:

“U geeft bovendien zelf aan dat de broers van uw vader toen openlijk niets tegen hem gedaan konden hebben (CGVS, p. 8-9), wat niet wil zeggen dat indien zij uw vader daadwerkelijk viseerden, zij hem ook heimelijk niets hadden kunnen aandoen. Dit kan bovendien niet gerijmd worden met hoe u later dan weer verklaart dat uw ooms altijd problemen voor jullie zouden gemaakt hebben en dat ze jullie niet zouden laten (CGVS, p. 22). In deze optiek kan immers niet aangenomen worden dat zij jullie tot 2014 of 2015 met rust zouden laten of dat jouw vader dit risico zou durven nemen. Dit frappeert enkel verder, gezien uit uw verklaringen allerm minst blijkt dat de regio waar jullie toen woonden onder regeringscontrole zou gestaan hebben (CGVS, p. 22). U verklaart hierover immers zelf dat het toen zeer rustig was in de stad, maar dat de landbouwgebieden toen wel in hun handen waren (CGVS, p. 22). Vanaf 2014 zou het erger geworden zijn en bereikte de onveiligheid ook de steden (CGVS, p. 22). Dit klaart echter geenszins uit hoe het dan komt dat uw vader in die periode wel veilig was of gespaard bleef van problemen met die ooms op zijn landbouwgronden. Ook wanneer u nog eens expliciet gevraagd wordt of de regio waar de landen van uw vader waren toen in hun handen waren, zegt u van wel, maar geeft u aan dat uw vader deze landen toen wel kon bewerken en dat ze toen niet in staat waren hem te schaden (CGVS, p. 22). U laat hierbij echter na om ook maar enige uitklaring te geven van de reden waarom zij hiertoe dan niet in staat waren, als zij in deze gebieden toen wel de macht hadden. Bovenstaande ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten stelligste.”

Met zijn betoog, dat hij geen redelijke uitleg kan verschaffen over de redenen waarom zijn ooms tot 2014 gewacht hebben om het dispuut te reactiveren en dat het onevenredig is van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing. De Raad wijst er verder op dat in zoverre in de bestreden beslissing aannames worden gemaakt over de motieven van de ooms, deze mede gebaseerd zijn op de door verzoeker geschetste omstandigheden en dat de gevolgtrekkingen die hierop gebaseerd zijn als dusdanig niet onredelijk zijn.

2.3.8.2.2. Omtrent de veranderde situatie in 2014 betoogt verzoeker en herhaalt hij in wezen slechts de eerdere verklaring dat zijn vader op dat moment besliste om een deel van zijn land, waarop hij een eigendomsrecht had, te verkopen om zo alle contact met zijn broers stop te zetten. Zijn broers waren absoluut tegen het idee van deze verkoop omdat het stuk land sinds tientallen jaren in de familie was. Verzoeker meent dan ook dat hij heel duidelijk heeft uitgelegd waarom het dispuut in 2014 plots is geëscaleerd. Met de herneming van zijn eerdere verklaringen op dit punt vermag verzoeker evenwel geen afbreuk te doen aan volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing: “(...) *De reden dat uw vader toen zijn landen wilde verkopen, was dat hij op die manier contact zou kunnen vermijden met zijn broers en hun zonen die daar in de buurt woonden en af en toe passeerden langs de velden en excuses zochten om een gevecht te beginnen (CGVS, p. 21-22). Indien zij zoals u voorheen verklaarde toen openlijk niets konden doen tegen uw vader, kan u niet aannemelijk maken dat dit na al die jaren dan plots wel problematisch zou geweest zijn. Daarenboven kan niet ingezien worden hoe deze potentieel explosieve situatie ontmijnd zou worden doordat uw vader plots een deel van het land zou verkopen. Integendeel, zoals u zelf verklaart waren zijn broers ertegen dat het land van hun voorouders verkocht zou worden, waardoor uw vader hiermee juist olie op het vuur leek te gooien (CGVS, p. 21-22). Het is dan ook allerm minst plausibel dat uw vader dit zo zou doen, in de hoop een conflict tegen te gaan. Na confrontatie, zegt u dat uw vader toen gewoon voorzichtig was, de juiste documenten had en dit zijn wettelijk recht was (CGVS, p. 21-22). Hiermee biedt u op geen enkele manier verschuiving voor voornoemde onwaarschijnlijkheid. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.*”

2.3.8.2.3. In verband met verzoekers gebrekkige verklaringen over de waarschuwingen die zijn vader kreeg vooraleer zij in 2015 werden aangevallen, wordt in de bestreden beslissing terecht aangestipt dat verzoeker niet kan zeggen wanneer in 2014 deze waarschuwingen begonnen en over hoeveel waarschuwingen het precies gaat. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn eerder geopperde verschuiving dat zijn vader dergelijke zaken enkel aan zijn moeder en niet aan de kinderen vertelde en dat zijn vader hem pas recente vertelde over deze waarschuwingen. De overigens niet-gestaafde bewering dat het in de Afghaanse cultuur (en in het bijzonder in de Pashtouncultuur) niet gewoonlijk is om over zulke gevoelige zaken te spreken met kinderen, mag hoogstens verklaren waarom verzoeker niet op de hoogte was van de waarschuwingen toen hij nog in Afghanistan was. Op het moment van deze waarschuwingen was verzoeker overigens reeds zestien jaar en dus geen klein kind meer. Verder mocht van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de voormelde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van verzoeker immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich, bij zijn vader, te informeren omtrent dit kernaspect van zijn relaas, zeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten kan geen afdoende verklaring bieden voor zijn gebrekkige kennis over de waarschuwingen. Dat zijn vader, die al een zekere leeftijd heeft en grote moeilijkheden heeft om over deze zaken te spreken met zijn zoon, hem pas recentelijk verteld had over de waarschuwingen, waarbij het niet abnormaal is dat zijn vader de exacte omstandigheden van de vervolgingsfeiten, die zich in 2014 afspeelden, niet meer weet, zijn *post factum* vergoelijkningen die het toch wel opvallende gebrek aan kennis tot op heden over de ontvangen waarschuwingen niet vermag te verklaren. Overigens praatte verzoekers vader wel over de ontvangen waarschuwingen met zijn moeder zodat verzoeker ook bij haar te rade kon zijn gegaan over de frequentie en het tijdstip van de ontvangen waarschuwingen.

2.3.8.2.4. Indien verzoekers vader daadwerkelijk voorafgaande waarschuwingen van de taliban ontvangen zou hebben, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij maatregelen zou genomen hebben om zichzelf en zijn gezin te beschermen. Dit wordt in de bestreden beslissing genoegzaam als volgt onderbouwd: “*Deze ooms zouden nochtans erg dreigend tegen uw vader geopperd hebben dat hij wel weet wat ze met hem zouden doen indien hij niet zou ingaan op hun eisen (CGVS, p. 22-23). Gevraagd of vader maatregelen nam, stelt u enkel dat u niet weet wat er toen gebeurde omdat uw vader u toen gewoon meenam naar Kunduz (CGVS, p. 22-23). Hiermee doelt u op het moment dat u de regio ontvluchtte, maar geeft u op geen enkele manier blijk van enige maatregelen die uw vader genomen zou hebben nadat hij eerst meermaals gewaarschuwd werd dat er zich problemen met deze ooms aankondigden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.*”

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd had op het ogenblik van feiten uitermate relevant voor de beoordeling van zijn verzoek, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde,

gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en mee de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst, zoals het geval is met de problemen van zijn vader die hieraan voorafgaand waarschuwingen zou hebben ontvangen. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn jonge leeftijd ten tijde van deze feiten, voor te houden dat van hem over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. Dat hij in Afghanistan geen weet had van de waarschuwingen en van de door zijn vader daarop genomen maatregelen omdat over dergelijke onderwerpen niet gesproken wordt met kinderen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de voormelde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan, zo weze herhaald, van verzoeker immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich, bij zijn vader of moeder, te informeren omtrent de maatregelen die genomen werden na de waarschuwingen van zijn ooms. Verzoeker veronderstelt dat zijn vader stappen ondernomen heeft om zijn familie te beschermen en dat deze voorzichtig handelde, maar weet tot op heden nog steeds niet precies wat hij gedaan heeft. De vaststelling dat verzoeker hierover geen verdere informatie kan verstrekken, duidt op een desinteresse in de eigen vluchtproblematiek wat de geloofwaardigheid en ernst van de vrees voor vervolging onderuit haalt. Dat een verhuis niet evident was, zoals verzoeker in het verzoekschrift opwerpt, kan tot slot worden aangenomen, maar verklaart verzoekers onwetendheid nog niet.

2.3.8.2.5. Verder is het, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, op zijn minst opmerkelijk te noemen dat verzoekers ooms pas een jaar nadat ze zijn vader waarschuwden dat ze hem iets zouden aandoen indien hij niet luisterde, effectief tot een aanval zouden overgaan. Waar verzoeker zijn verklaringen herhaalt en opnieuw betoogt dat hij onmogelijk, op zekere wijze, de beweegredenen en keuzes van zijn ooms kan uitleggen, kan hij geen afbreuk doen aan volgende pertinente overwegingen:

“Hierop gewezen, geeft u opnieuw aan dat er daarvoor vrede was en dat ze pas aanvielen als de situatie dit toeliet (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen bleek echter reeds dat uw ooms wel de macht hadden in het gebied waar de landbouwgronden van uw vader waren (zie boven). U kan deze onwaarschijnlijk op deze manier dan ook allerm minst uitklaren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader ook na deze waarschuwingen nog naar de velden ging. U stelt wel dat hij minder vaak ging, maar toch nog soms om de oogsten te gaan halen (CGVS, p. 23). Hierdoor is het dan ook niet aannemelijk dat deze ooms tot 2015 zouden gewacht hebben om uw vader aan te vallen, gezien zij hier op deze manier wel meermaals de kans toe hadden. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo opnieuw op de helling gezet.”

De *post factum* vergoelijking, dat het uiteindelijk pas in 2015 tot een aanval kwam toen zijn ooms de logistieke middelen hadden en de veiligheidssituatie het toeliet, kan aan de voorgaande overweging, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, geen afbreuk doen.

2.3.8.2.6. Tot slot kan verzoeker niet overtuigen dat zijn beweerde problemen in Afghanistan in 2015 - zelfs in de veronderstelling dat deze geloofwaardig zouden zijn, *quod non* - nog actueel zouden zijn. Hij verklaarde immers dat zijn oom G.R. in 2018 gedood werd en weet verder ook niet te overtuigen dat zijn andere oom A. nog steeds bij de taliban zou zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat de laatste *update* over zijn oom A. via een vriend van zijn vader dateert uit 2015. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker slechts de niet-gestaafde bewering aan dat hij via andere dorpsgenoten weet dat zijn oom A., die sinds tientallen jaren aangesloten is bij de taliban en een talibanleider is, nog leeft en dat hij nog bij de taliban is. Met deze blote bewering toont hij de actualiteit van zijn vrees, ook na de machtsvername door de taliban in augustus 2021, niet afdoende aan. Dat hij ook om andere redenen dan het landdispuut problemen had met de ooms, vermag op zich de actualiteit van de vrees nog niet aan te tonen. De bestreden beslissing dient overigens als een geheel te worden lezen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de geopperde vluchtmotieven.

2.3.8.2.7. Vervolgens laat verzoeker de overweging in de bestreden beslissing in verband met de beoordeling van dezelfde vluchtmotieven in Duitsland en de vaststelling dat verzoeker in Duitsland 2008 opgaf als datum van terugkeer van zijn gezin naar Afghanistan, terwijl hij voor de Belgische asielinstanties verklaarde dat deze terugkeer in 2002 was, geheel ongemoeid zodat deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

2.3.8.2.8. De Raad stelt tenslotte vast dat de door verzoeker neergelegde documenten en gemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud evenmin bovenstaande analyse van de Raad kunnen ombuigen. De Raad beaamt de beoordeling van deze documenten en opmerkingen in de bestreden beslissing en stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker deze motieven volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift.

2.3.8.3. Waar verzoeker opwerpt dat hij werd gehoord vóór de machtsovername door de taliban van augustus 2021 en aldus niet werd gehoord over de repercussies van deze machtsovername op zijn problemen en vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, stipt de Raad vooreerst aan dat verzoeker de mogelijkheid had om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie, zodat hij niet dienstig anders kan voorhouden.

2.3.8.4. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.5. Verzoeker vestigde en in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factore* regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotaliban*regering, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen

herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen haalt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2015 en sindsdien bijna zeven (lees: acht) jaar in Europa verblijft, wat hem duidelijk de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld met diens manier van leven, denken en mentaliteit. Hij hekelt ook hier dat hij niet gehoord werd na de machtsovername door de taliban, zodat hij niet heeft kunnen uitleggen hoe deze machtsovername een impact heeft gehad op zijn vrees in geval van terugkeer, ongeacht de aannemelijkheid van de vervolgingsfeiten. Verzoeker stelt zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl, hij kleedt en gedraagt zich op een westerse manier, spreekt Duits, Frans en Engels, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap. Nog zal volgens verzoeker een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en *“zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld (...) een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Shariawet”*. Nog volgens verzoeker heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het feit dat zijn familieleden thans niet in Afghanistan maar in Pakistan verblijven. Verzoeker heeft geen netwerk meer in Afghanistan, dat hem zou kunnen beschermen. Hij vreest ook om bij terugkeer als *“afvallige”* te worden beschouwd.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord na de machtsovername van de taliban in augustus 2021, verwijst de Raad naar wat hierover onder punt 2.3.8.3. reeds is uiteengezet.

Uit objectieve landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging bij hun terugkeer naar Afghanistan. Opdat verwestering aanleiding zou geven tot het toekennen van internationale bescherming, is het vereist dat verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn godsdienstige identiteit of morele integriteit te behouden of deze politieke of godsdienstige overtuiging moet hem worden toegedicht in Afghanistan. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, zal afhankelijk worden gesteld van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt opgemerkt.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 1998 geboren is in Peshawar, Pakistan, dat hij op zijn vierde met zijn gezin naar Afghanistan verhuisde, dat hij verklaarde Afghanistan in 2015 te hebben verlaten, toen hij zeventien jaar was, dat hij vanaf eind juli 2015 vijf jaar in Duitsland verbleef en op 14 juli 2020 op tweeëntwintigjarige leeftijd in België is toegekomen en dus reeds acht jaar en onafgebroken in Europa, waaronder drie jaar in België, verblijft. Op heden is verzoeker vijfentwintig jaar oud.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker acht jaar in Europa heeft verbleven waarvan drie jaar in België, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker voert aan dat hij zich psychologisch en fysiek heeft aangepast aan de westerse wereld nu hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, Duits, Frans en Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft, perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en op een westerse manier denkt, doch laat na deze beweringen uit te werken of hiervan, behoudens scholings- en tewerkstellingsstukken, enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker documenten in verband met zijn opleiding, tewerkstelling en gevolgde lessen Nederlands. De Raad stipt aan dat uit het gegeven dat verzoeker in België een opleiding succesvol heeft afgerond en thans werkt met een contract van onbepaalde duur, nog niet volgt dat hij bij

een terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert, noch dat hij niet in staat zou zijn om zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen. De voorliggende elementen houden geen objectieve aanwijzing in voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd. Met het loutere feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België een opleiding heeft afgerond, werkwilleg was en is, alsook dat hij Nederlands heeft geleerd, wordt niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Dat verzoeker het Nederlands machtig is, zoals mag blijken ter terechtzitting, en daarnaast tevens Duits en Frans zou spreken, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet meer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Uit de voorliggende elementen blijkt geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afgaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad erkent het reeds afgelegde integratietraject van verzoeker, doch kan hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afgaanse maatschappij.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker van zijn vier jaar met zijn gezin in Afghanistan heeft gewoond, waar hij zeven jaar naar school ging en dat hij bijna meerderjarig was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in 2015, zodat kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afgaanse waarden en normen en vormgegeven door de taliban. De Raad is verder van oordeel dat het gegeven dat verzoeker in 1998 geboren is in Pakistan waar hij de eerste vier jaar van zijn leven verbleef, een terugkeer naar Afghanistan, waar hij onafgebroken woonde gedurende dertien jaar van 2002 tot aan zijn vertrek in 2015, niet in de weg staat. Dat zijn familie, waaronder zijn ouders, op heden in Pakistan verblijven en dat hun verblijf daar zowel in het verleden als het heden moeilijk was, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker is overigens een volwassen man die ook bij gebrek aan een familiaal netwerk redelijkerwijze geacht kan worden zich bij terugkeer aan te kunnen passen. Hoewel verzoekers geboorte en verblijf in Pakistan tot aan zijn vier jaar niet ter betwisting staat, kan hieruit niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker geen voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. De Raad wijst er in deze op dat verzoeker van zijn vier tot zijn zeventien jaar met zijn gezin in Afghanistan verbleef en deelnam aan het Afgaanse leven. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker Afghanistan verliet alvorens de taliban de macht overnamen, doch verzoeker brengt geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn geboorte en eerder verblijf in Pakistan ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd, dan wel dat hij hierdoor niet in staat zal zijn zich aan te passen aan de in Afghanistan onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De Raad voegt aan deze motieven nog toe dat uit de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, waaraan de verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, eveneens blijkt dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die *in casu* niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt

echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde persoonlijke problemen met de broers van zijn ouders die bij de taliban aangesloten waren, blijkt niet dat hij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift dat de taliban in Afghanistan de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als “afvallige” te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet *in concreto* staft of onderbouwt, blijkt nergens uit de door de partijen bijgebrachte informatie dat Afghansen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid als geloofsafvallige zullen worden beschouwd, laat staan vervolgd. In dit verband kan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen aldus niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Met de uitdagingen inzake het verzamelen van informatie over de situatie in Afghanistan werd in bovenstaande analyse dan weer terdege rekening gehouden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en het arrest nr. 235 658 van 29 april 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.3.8.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdende of dat hij behoort tot een groep van geïdende personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens

wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De Raad wijst er overigens op dat, zoals verzoeker ook aangeeft in zijn verzoekschrift, ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog argumenteert dat de gehanteerde informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar is, wijst de Raad erop dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precaire socio-economische toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Waar verzoeker aanvoert dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt, dat informatie door de taliban gemanipuleerd wordt en dat vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsvername verplicht zijn om hun werk stop te zetten, is de Raad van oordeel dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn om op basis daarvan te kunnen besluiten dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is afgenomen en dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad herhaalt en benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

De Raad merkt nog op dat vraag naar de morele verantwoordelijkheid van actoren die zich teruggetrokken hebben uit het conflict in Afghanistan geen uitstaans heeft met de feitelijkheden die determinerend zijn voor de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden

volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS